

(1) רבי'נן כהן

(כב) ויפלו על פניהם. להתפלל. ומכאן לנפילת אפים בתפלה.
דוע כי ענין נפילת אפים בתפלה יש בו שלש כוונות: האחת "למורא השכינה", והשנית
"להראות צער והכנעה", והשלישית "להראות אסירת חושיו ובטול הרגשותיו".

Beva Metiz 59b

The Sages said: On that day, the Sages brought all the ritually pure items deemed pure by the ruling of Rabbi Eliezer with regard to the oven and burned them in fire, and the Sages reached a consensus in his regard and ostracized him. And the Sages said: Who will go and inform him of his ostracism? Rabbi Akiva, his beloved disciple, said to them: I will go, lest an unseemly person go and inform him in a callous and offensive manner, and he would thereby destroy the entire world. What did Rabbi Akiva do? He wore black and wrapped himself in black, as an expression of mourning and pain, and sat before Rabbi Eliezer at a distance of four cubits, which is the distance that one must maintain from an ostracized individual. Rabbi Eliezer said to him: Akiva, what is different about today from other days, that you comport yourself in this manner? Rabbi Akiva said to him: My teacher, it appears to me that your colleagues are distancing themselves from you. He employed euphemism, as actually they distanced Rabbi Eliezer from them. Rabbi Eliezer too, rent his garments and removed his shoes, as is the custom of an ostracized person, and he dropped from his seat and sat upon the ground. And even Rabban Gamliel, the *Nasi* of the Sanhedrin at Yavne, the head of the Sages who were responsible for the decision to ostracize Rabbi Eliezer, was coming on a boat at the time, and a large wave swelled over him and threatened to drown him. Rabban Gamliel said: It seems to me that this is only for the sake of Rabbi Eliezer ben Hyrcanus, as God punishes those who mistreat others. Rabban Gamliel stood on his feet and said: Master of the Universe, it is revealed and known before You that neither was it for my honor that I acted when ostracizing him, nor was it for the honor of the house of my father that I acted; rather, it was for Your honor, so that disputes will not proliferate in Israel. In response, the sea calmed from its raging. The Gemara further relates: Imma Shalom, the wife of Rabbi Eliezer, was the sister of Rabban Gamliel. From that incident forward, she would not allow Rabbi Eliezer to lower his head and recite the *tahannun* prayer, which includes supplication and entreaties. She feared that were her husband to bemoan his fate and pray at that moment, her brother would be punished. A certain day was around the day of the New Moon, and she inadvertently substituted a full thirty-day month for a deficient twenty-nine-day month, i.e., she thought that it was the New Moon, when one does not lower his head in supplication, but it was not. Some say that a pauper came and stood at the door, and she took bread out to him. The result was that she left her husband momentarily unsupervised. When she returned, she found him and saw that he had lowered his head in prayer. She said to him: Arise, you already killed my brother. Meanwhile, the sound of a *shofar* emerged from the house of Rabban Gamliel to announce that the *Nasi* had died. Rabbi Eliezer said to her: From where did you know that your brother would die? She said to him: This is the tradition that I received from the house of the father of my father: All the gates of Heaven are apt to be locked, except for the gates of prayer for victims of verbal mistreatment.

אשכחיה רבי נתן לאלהיו, אמר ליה: מאי עבדי קודשא בריך הוא כהדיא שעתא? - אמר ליה: קא חייך ואמר נצחוני בני, נצחוני בני. אמרו: אותו היום הביאו כל טהרות שטיהר רבי אליעזר ושרפום באש, ונמנו עליו וברכוהו. ואמרו: מי ילך ויודיעו? - אמר להם רבי עקיבא: אני אלך, שמא ילך אדם שאינו הגון ויודיעו, תמצא מחריב את כל העולם כולו. מה עשה רבי עקיבא? לבש שחורים, ונתעטף שחורים, וישב לפניו בריחוק ארבע אמות. - אמר לו רבי אליעזר: עקיבא, מה יום מיוחד? - אמר לו: רבי, כמדומה לי שחבירים כדילים ממך. - אף הוא קרע בגדיו וחלץ מנעליו, ונשמט וישב על גבי קרקע. ולגו עיניו דמעות, לקה העולם שליש בזיתים, ושליש בחטים, ושליש בשעורים. ויש אומרים: אף בצק שכידי אשה טפח. תנא: אף גדול היה באותו היום, שבכל מקום שנתן בו עיניו רבי אליעזר נשרף. ואף רבן גמליאל היה בא כספינה, עמד עליו נחשול לטבעו. אמר: כמדומה לי שאין זה אלא כשביל רבי אליעזר בן הורקנוס. עמד על רגליו ואמר: רבנו של עולם, גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך, שלא ירבו מחלוקות בישראל. נח הים מזעפו. - אימא שלום דביתיה דרבי אליעזר אחתיה דרבן גמליאל הוא. מההוא מעשה ואילך לא הוה שבקה ליה לרבי אליעזר למיפל על אפייה. ההוא יומא ריש ירחא הוה, ואיחלף לה בין מלא לחסר. איכא דאמרי: אתא עניא וקאי אבבא, אפיקא ליה ירפתא. אשכחתייה דנפל על אנפיה, אמרה ליה: קום, קטלית לאחי. אדהכי נפק שיפורא מבית רבן גמליאל דשכיב. אמר לה: מנא ידעת? אמרה ליה: כך מקובלני מבית אבי אבא: כל השערים ננעלים חוץ משערי אונאה.

THE BEDTIME SHEMA

רבנו Master of the universe, I hereby forgive anyone who angered or antagonized me who sinned against me — whether against my body, my property, my honor, or against anything of mine; whether he did so accidentally, willfully, carelessly, or purposefully, whether through speech, deed, thought, or notion; whether in this transmigration or another transmigration* — I forgive every Jew. May no man be punished because of me.

לא שבקת ליה למיפל על אנפיה. תמיהה מילתא היאך אפשר שלא תזוז ממנו כל היום, ומכאן מביא רבינו שאסור להפסיק בשיחה ובדברים אחרים שאינם של תפילה בין תפילה לנפילת אפים.

Beis Yosef, OC 131

וכן כתב רבינו הגדול מהר"י אבובז ז"ל בשם צרוות (צרוור החיים עמ' יח) דמהאי עובדא שמעינן שאין להפסיק בין תחינה לתפילה וכן כתב בארוחת חיים בשם הגאונים שאין לדבר בין תפילה לתחינה דכולהו כעין תפילה אריכתא היא. וכן כתוב בספר אהל מועד:

Shulchan Aruch, OC 131:1

אין לדבר בין תפלה לנפילת אפים.

הושע 5

7

6 And Joshua rent his clothes, and fell to the earth upon his face before the ark of the LORD until the evening, he and the elders of Israel; and they put dust upon their heads.

8

Sefer Taamei Haminhagim, 129

קבט טעם שאין נופלין על פניהם בלילה, כי הנפילת אפים היא להכניע למידת הלילה שהיא מדת הרין ואם היו נופלים בלילה היו מגבירין כחה והיו כמקצץ בנפיעות חיו כידוע ליודעי חן.

9

21. Shulchan Aruch, OC 131:4

נהגו שלא ליפול על פניהם בבית האבל, ולא בבית החתן, ולא בבהכ"נ ביום מילה, ולא כשיש שם חתן. **הגה:** ודוקא שהמילה או החתן באותו ב"ה, אבל אם אין המילה בבהכ"נ, אף על פי שהיא בבהכ"נ האחרת, אומרים תחנון (פסקי מהרי"א סי' פ"א); וביום המילה שאין אומרים תחנון, דוקא שחרית שמלין אז התינוק, אבל מנחה אף על פי שמתפללין אצל התינוק הנימול, אומרים תחנון; מה שאין כן בחתן, שאין אומרים תחנון כל היום, כשמתפללין אצל החתן (הגהות מיימוני פ"ה מה"ת) ולא מקרי חתן אלא ביום שנכנס לחופה.

10

Worship of the Heart p 172 [R. Soloveitchik]

At the conclusion of the prayer, he takes three steps backwards, as one parting from his master. The person who has completed the Amidah "falls on his face" in supplication [and recites the Tachanun prayer].

This institution of Tachanun or nefilat apayim stresses the annihilation of man's being. Man lowers himself to the dust and negates his existence. The words of supplication spoken during nefilat apayim highlight the tragic character of the pleader: "God do not rebuke me in Your Anger..." From this plea emerge all the terrors of the miserable and unfortunate person, who bears in his bosom perpetual grief and disgrace. The one who supplicates regrets his sins and calls for help. This formula of entreaty laden with the pain of shame is especially prominent at the moment of vidduy, confession. The practice of many communities to recite the vidduy before nefilat apayim is not without point. The essence of confession is the demolition of pride and arrogance, leading to a catharsis of the soul that lifts its eyes from the depths of filth.

11

The Writings of the Alter of Kelm II page 706

* ענין נפילת אפים אחר התפילה ביאר לפי מה שהובא בחובות הלכות מחסיד אחד שאחר התפילה אמר: רבונו של עולם ביקשתי זה וזה וכו' אבל עצתך טובה מעצתי וכו' ולכן זהו ענין נפילת אפים "נפלה נא ביד ה'" - שמוסר עצמו לגמרי ביד ה' - והטוב בעיניו יעשה.